

tarea unor pagini de **Jurnal politic** (1979). Opera majoră a scriitoarei rămîne, încă, în afara circuitului românesc. Cartea Mariei Brăescu face, de aceea, un bun serviciu, de **introducere** în opera Marthei Bibescu, alegînd, cu inteligență, modalitatea cea mai potrivită: din cărțile, ea și din corespondența Marthei Bibescu, autoarea a ales tot ceea ce privea spațiul românesc. După primele trei capitole — în care sînt prezentate viața și opera prințesei Bibescu, precum și relațiile sale cu scriitorii francezi — dosarul „interferențelor românești“ este împărțit în șase capitole: peisajul românesc, istoria, datini și obiceiuri populare, alte realități românești, sufletul românesc, cuvinte și expresii românești preluate sau calchiate. Marea prietenă a lui Vasile Pârvan, inițiatoarea lucrărilor de restaurare de la Mogoșoaia se dovedește a fi fost o bună cunoscătoare a istoriei poporului român și a limbii române. Opera sa — prin care a făcut cunoscut lumii poporul român, cu comorile sale sufletești — trebuie să vadă, cît mai curînd, lumina tiparului și în limba română. Să sperăm că volumul Mariei Brăescu va fi prologul fericit al unei asemenea acțiuni.

Ștefan S. Gorovei

ION POPESCU-SIRETEANU, **Limbă și cultură populară**, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1983, 320 p.

Subintitulată „Din istoria lexicului românesc“, cartea specialistului ieșean propune un sondaj în „memoria cuvintelor“, cu rezultate foarte diferite de ceea ce se știa — sau se credea că se știe — pînă acum. Autorul are în vedere existența unei „spectaculoase explozii lexicale în diferite epoci ale evoluției limbii române“ (p. 9) și încearcă să refacă drumul invers, pînă la cuvîntul inițial. În cartea de față, cuvîntul-matcă este **oi**, explicîndu-se „o serie de cuvinte românești în strînsă legătură cu motivul **oile pierdute**“ (*ibidem*). Mărturisesc, însă, că oricît de nouă și de seducătoare, derivarea cuvintelor **duios**, **doină** și **doică** de la... **oi** mi se pare dincolo de posibilitatea unei demonstrații riguroase, ca și încercarea de a aduce în același cerc de derivate numele propriu **Dienis** (p. 114—115), care este, totuși, „o deformare a numelui **Dionisie**“ (ceea ce autorul respinge).

Ștefan S. Gorovei